

DE ESPINOSA, Queretarensi, pro instituendâ Oratorij Congregatione apud Villam Sancti Michaelis magni, Diœcesis Michoacanensium, eximio animarum & studiosorum fructu ad nostram usque ætatem quotidie crescente. ANTONIUS humaniores litteras Philosophiamque arte imbiberat in Collegio Maximo Soc. Jesu Mexiceo, atque ornatus laurea, Theologiæ operam dederat in Gymnasio Universitatis strenuâ adeo, ut triplicis Scholæ doctrinam Thomistarum, Scotistarum, & Jesuitarum penitissime excoluerit, gradumque retulerit. In Positiva, Morali, Mystica, & Dogmatica Theologia admodum etiam doctus fuit, & omnigenâ pollens eruditione, quam libris intentissime deditus comparavit, patrimonio suo haud exiguo pro copiosissimâ & selectissimâ emendâ Bibliotecâ destinato, quæ vel in Europa multo in pretio & æstimatione haberetur, qua que, ut erat pissimus, minori contentus voluminum numero, abdicavit se tandem, Ecclesiastici, quod meditabatur, extruendi ædificij ergo nummis à divenditâ colligendis, irrito quamvis ad extremum conatu, quod egregium opus adversis obviantibus casibus inter optata manserit. Latinitatem in Collegio Seminario à Divo Paulo, & Purissima Conceptione nuncupato tradiderat, quod etiam vices tenens Rectoris moderatus fuit, concionibus habendis, excipiendisque confessionibus deinceps intentus.

18 Hoc Authore Academia nostra condita fuit, primum ad culturam Philosophiæ, mox verò pro Theologiæ professoribus, quibus in hebdomada convenientes Scholasticis & Moralibus se se exercent dimicationibus, Panegyrica Sacra statis diebus habent, atque alijs pro amœnioribus litteris excolendis dant operam. Ad hæc, ut solemne est multis sua sponte in Universitatis Aula maxima per diem integrum totam propugnare Theologiam, additis pro concertatione vespertina, aut ex Canonico, aut ex Civili, aut ex utroque jure titulis sex gravibus scærentes difficultatibus, responsuri in publicâ luce Magistris ac Doctoribus ex omnibus Ordinibus doctissime arguentibus proludent inter Academiæ Sodales acri & ad multos dies tractâ concertatione, qua se mire exercent, & expeditiones longe athletas efformant. Porro quam opimos ipsa fructus retulerit, argumento sunt plurimi qui ex ea prodire viri doctissimi, & multis titulis ornatissimi; nam, ut minoribus redimitos laureis taceamus, atque insignes concionatores, doctorales apices multi emerunt Mexici, aliqui autem in Universitatibus Salmanticensi & Tolotana egregiâ laude. Paræcijs alij præfecti tuere & in Mexicæ Diœcesi, & in Michoacanensi, & in alijs, & apud Europam etiam, in Tolotana. Sacra in spectatissimis Virginû Monasterijs administrant, Antecessores in Universitate Mexicanensi ege-

gerunt, idiomatis Mexicani, Eloquentiæ, Philosophiæ, Sacrorum Bibliorum, Theologiæque Perpetuos Vespertinos atque Primarios, quas itidem in varijs Collegijs spartas ornarunt, & Collegijs ipsis regendis admoti fuerant. Censuribus Fidei, Consultoribus & Judicibus Ordinarijs adscripti ex illis sunt aliqui, & inter Examinatores Synodales in multis Diœcesibus relati, quandoque Visitatores agentes & Vicarios Episcopales, Ad Præbendas evocati & Canonicatus, etiam, ut dicuntur, Officij, eis defunguntur Mexici, Vallisoleti Michoacanensium, & Guadalaxaræ in novâ Gallicia, alijsque muneribus conspicui & honoribus, cum in Religiosis Ordinibus, tum etiam in memorata Oratorij Congregatione, Libris quoque clarent in publicâ datis, de quibus sermo nobis in decursa Bibliothecâ erit. Academiæ autê nomine extant edita,

Elogia selecta è varijs quæ Mexicearum Scholarum more ab alumnis Academiæ Sancti Philippi Nerij elaborata sunt, præfixaque thesibus defensatis. Olim sparsim edita, collecta modo à Dre. D. EMMANUELE GARCIA DE ARELLANO, Mexicano, ejusdem Academiæ Præside, &c. ex Typographiæ editioni Bibliothecæ Mexicane destinata. 1754.

Meminit Academiæ creationis & fructuum P. JULIANUS GUTIERREZ DAVILA in Monum. Histor. Congreg. Oratorij Mexicanensis part. 3. lib. 5. cap. 4. n. marginali 649. & 650. unus ipse è pri-

mis in illam adscitis tempore, meritoque è primarijs ejusdem professoribus, qui virtute juxta & eruditione decus illi peperit immortalæ. Habes item Academiæ Elogium contextum à doctissimo P. NICOLAO ZAMUDIO, Soc. Jesu, in Censura data Panegyrico S. Philippi Nerij edito Mexici in Typographia Regia D. Mariæ de Ribera anno 1733. Simileque conscripsit elogium Sapientissimus P. NICOLAUS DE SEGURRA, ejusdem Societatis, in Approbatione præfixa concioni de S. Bernardo excusa Mexici, typis Viduæ Josephi Bernardi de Hogal anno 1741. Ab eadem Academiâ scripta prostat Nuncupatoria Parenti suo ac Patrono S. Philippo Nerio in Prælectione Theologica ad forte oblâtam distinctionem 20. lib. 2. Magistris Sententiarum, quæ excusa est Mexici in Regali summa administrationis Sacrorumque librorum typographia apud D. Mariam de Ribera 1747.

19 D. ALEXANDER FABIANUS, Natione Mexicanus, Patria Angelopolitanus, Nobilissimis parentibus usus est, genitore ex illustri apud Genuenses Familia; Matræ claro inter Hispanos sanguine: Præbyter Sæcularis, pissimus juxta ac doctissimus, si fides habenda est Clarissimo Viro P. ATHANASIO KIRCHERO, Societatis Jesu, Scriptori, si ullus alius, Sapientissimo, & Reipublicæ Eruditorum notissimo, ad quem Alexander noster scripsit Romano, nisi fallimur conjecturâ, sermone. D. Episto-

Epistolas varias.

Et quoniam Nuncupatorium Kircherus ipse præfixit Libro suo excusso Romæ, typis Ignatii de Lazaris 1667. cui titulum fecit: *Magneticum nature Regnum*; in qua monumentum Fabiano nostro posuit insigne, cui certè nullus nostrū cogitare posset æquale, aut illo nobilius expetere; opere pretiū duximus virtutes & litteras Alexandri, mutatis à Kirchero, quæ sequuntur, verbis completi: *Sapientissimo viro*, inquit, *Alexandro Fabiano*, novi Orbis indigene, insigni Theologo, Philosopho, & Mathematico, nec non in Mexicano Regno Congregationis Christi Præbyterorum Secularium Institutori munificentissimo Felicitatem precatur Athanasius Kircherius è Societate Jesu. Post exordium autem, in quo opportune ad Operis argumentum adludens, amoris Magneticum se faretur expertum ubi Alexandri Litteras tam longo terrarum intervallo sejuncti, accipit, ita Ipsum alloquitur: *Tu vir amplissime*, novi Orbis, ego Europæ incola, ignotus uterque utrique: *Tu forsan casu in nonnulla Operum meorum volumina incideras*, & dum in tanta argumentorum varietate, eam maiori forsan, quam tenuis mea opera merebatur, veneratione suspiceres, absque ulteriori more prolongatione, ad Authorem non solum cognoscendum, sed & quam arctissima amicitie necessitudine Tibi devinciendum, litteras ad me tantâ verborum energia, tantisque benevolentia signis exornatas dedisti, ut nesciam quomodo occulta ac

sagaci illa ingenij, morum, studiorumque concitatione, paranymphe Sympatiâ tandem acciderit, ut me vel ex remotissimo Orbis Americani angulo Tibi presentem, potenti illo homæotropias magneticismo attractum stiteris. *Mirabar & ego polypediam omniumque bonorum artium cultum in Te novi Orbis indigena; Imò in peregrinis illis America Regionibus, ignotisque nobis Celi partibus, virum tot virtutum subsidijs instructum, tot à Deo charismatum prerogativis dotatum reperiri, non mihi persuadere poteram, donec reciproco litterarum commercio, jam ab aliquot annorum curriculis capto, ab omni evolutus ambiguitate, Te non Indum origine, sed ex illustri Genensium Fabianorum Familiâ ortum Hispano insertum stemmati, omni exceptione maiorem inveni: Accessit hisce omnibus innocens & inculpata vite Tue integritas preservido sociata Christiana Religionis promovenda zelo & sollicitudini, qua instimulatus, Angelopoli Mexicani Regni Urbe celeberrima, Ecclesias fundasti, novam Congregationem Præbyterorum Secularium, quam Christi vocas, insigni munificentia instituisti, cujus subsidio quam eximia Deoque grata beneficia Ecclesie in conversione barbarorum præstiteris, grata aeterno nominis tui cum honore posteritas fatebitur. Et post alia sequitur suam Epistolam ATHANASIVS: Qualis quantusque Alexander ille Fabianus esset, toti Orbi litterario, hoc præsentii Opusculo de triplici Magnete manifestandum duxi, ut vel ex ipso triplex ille insolubilis Magneticismi no-*

us

us quo ego Te, Tu me Tibi adeo potenter devinxisti, veluti perenne foret inita nos inter amicitia, fœderis, amorisque immortalis testimonium. Hactenus KIRCHERUS; qui cum efulsis adeo laudibus Fabianum commendat, non à pietate solum alijsque virtutibus, sed ab studijs quoque Philosophicis, Mathematicis, & Theologicis, in quibus insignem ipsum dicere non est veritus, quinimo maximopere optavit Orbi Litterario palam exponere

virum hunc ornatissimum, quem certe non aliunde novit quam ab Epistolis, quibus eos inter longum intercessit commercium; eruditus planè fuisse illas & doctas oportet, quas idcirco, & si à nobis nullibi inventas, in his nostris tabulis referendas duximus. Liber coronidis loco, hinc tradere Elogia duo, quæ in calce prædicti Kircheriani Libri Epigrammaque à P. Ignatio Bomplano, Societatis Jesu, habentur scripta.

ELOGIUM I.

Alluditur ad Nomen.

Ex merito ALEXNADER diceris.

Novus Orbis habet in Te

Alterum Magnum Alexandrum,

Eo maiorem quo meliorem.

Ille sub cruentis Macedonum signis pugnavit,
Tu vicisti sub Cælesti Nominis JESU vexillo.

Ille ambitionem amplificavit,

Tu propagasti pietatem:

Ille arma quocumque circumtulit

Tu virtutes intulisti:

Ille positis militum castris

Arva Indica oppressit

Tu instituta Præbyterorum Congregatione,

Mexicana regna recreasti:

Ille habuit Angulum Terræ pro Meta;

Tibi meta erit Calum,

Quia pro Calo ALEXANDER es.

ELOGIUM II.

Alluditur ad Cognomen.

Non solum ex merito Alexander nominaris,

Sed etiam ex vero diceris cognomine

Torus quodammodo ex Fabijs constat.

Eam excitasti Sodalitatem.

In qua vetus Fabianorum familia revocaretur:

Hæc Romanam Rempublicam sustentavit

Pugnando et Moriendo;

Tua Sodalitas Christianam Religionem sustentat

Laborando et Orando:

Pugnat in Inferos, qui contra Inferos laborat.

Moritur pro Religione, qui pro Religionem orat:

Sic Mexicana pietas stat,

Quia FABIANUS es.

A D E U N D E M.

De Libro Illi ab Athanasio Kirchero dedicato, quo triplex
Mundi Magnes continetur.

E P I G R A M M A.

Quam bene Kircherus triplici magnete coruscet

Virtutisque Tuæ symbola clara notat.

Namque Tibi est pietas, doctrina, et prodiga dextra:

Sic hominum longe distita corda trahis.

20 ILLMUS. D. D. ALEXAN-
DER GERARDINUS, Natione Ita-
lus, Patria Romanus, si ÆGYDIO
GONZALEZ DAVILA, in Theatro
Ecclesiæ Insulæ Hispaniæ stan-
dum est: si verò NICOLAUM AN-
TONIUM in Bibliothecâ Hispaniæ
Novâ sequamur, in America Um-
bria Civitate natus, ut similis
vero videtur: Domicilio Mexica-
nus, quod Episcopus fuerit Eccle-
siæ mox relatæ, quæ primas tenet
in America Mexicana: Fratrem ha-
buit nomine ANTONIUM, natu
maior, Proto-Notarium Apo-
stolicum, & Poetam inter primos

Clarissimum, Laureâ pro illius tem-
poris consuetudine jure donatum,
quo de Petrus Martyr Anglarien-
sis. Epistolis 37. & 38. itemque
76. Libri 1. Quod ad Alexan-
dram attinet nostrum, ex Italia
in Hispaniam advectus, Catholi-
cis Ferdinando & Elisabethâ reg-
nantibus, ut erat præservido ani-
mo, militiam sequutus, sub Hispa-
nis vexillis contra Lusitanos pug-
navit, cæterum receptui cecinit,
& qui nuper Marti litaverat, Mu-
sis & Minervæ se addixit, quas in
patrio solo coluerat. Poculis Re-
ginæ præpositus, Regis filiabus

Præceptor datus est, tum Apосто-
licus Proto-Notarius factus, sacrifi-
que initiatus, Regio præfuit sa-
cello: Ab Alexandro VI. Pontifice
Maximo renunciatus Episcopus
Vulturariensis & Montis Corvi-
ni, huic postea dignitati cessit an-
no 1515. ut ad Episcopalem in-
fulam Dominicopolensem transi-
ret. Cum enim reperta nuper Ame-
ricæ Carolus V. Imperator, qui in
Hispania proximè successerat Ca-
tholicis Regibus, vigilaret, in pri-
misque ageret, ut in Fide & Pie-
tate Barbari tunc temporis Indi
nuncupati, optime instituere-
ntur, defuncto Garcia de Padilla, Fran-
ciscano, qui primus Ecclesiæ illi
præfuerat, à se erectæ Apostolica
authoritate, viro quidem egregio,
sufficiendum curavit Alexandrum,
haud minorum hominem dotium,
omni que virtute conspicuum, qui
publicis non ejusdem solum Im-
peratoris pro jungendis bello con-
tra Turcas Christianis Principi-
bus, sed Pontificum etiam Ma-
ximorum Legationibus præclare
defunctus, pro re Christiana in no-
vis promovenda Colonijs, opti-
mus visus est. Pius verò quam
commisam sibi Americæ Eccle-
siam inviseret, Romam gravif-
simis de rebus acturus, eo tem-
pore accessit, quo ad Lateranen-
se Concilium sub Leone X. Pa-
tres Illustrissimi Ecclesiæ conve-
nerant, quos inter & ipse adfuit,
uti cernitur in sessione undeci-
ma celebrata 15. decembris 1516.
nomenque ipsius vigesimo secun-

do inter aliorum Episcoporum no-
mina loco invenitur his verbis:
*Reverendus Pater Alexander Hiero-
nymus S. Domini Insula Hispani-
arum.* Multa à Pontifice Summo
postulasse tradit citatus Ægydius,
scilicet, ut Legatum Alexander
ageret Sedis Apostolicæ in Ame-
ricanis Regionibus tunc usque
detectis, & quæ deinceps detege-
rentur: Ut pro quibusdam festis
diebus Indulgentias Fidelibus illa-
rum partium benigne Leo Pater
concederet, donaretque corpora
Sanctorum aliqua, Reliquiasque
plures, quibus Insula Hispaniola
ditesceret maxime, præsidiumque
haberet eximium. Tandem anno
1520. expeditis, quæ sibi deman-
data fuerant, negotijs, Hispaniam
reverfus, in Americam iter sus-
cepit, quo de pulchram & amœ-
nam scripsit Historiam, infra in-
dicandam. Ubi Hispaniolam ap-
pulis, aliaque inter pulcherrimas
incolarum aedes conspexit, hor-
tatus homines ut venutiorem lon-
ge pro Dei cultu excitarent, quæ
quantum humana tenuitas potest,
Optimum deceret & Maximum
Conditorem; rem illis gratissimam
facile obtinuit. Strenuam in pro-
movenda Religione operam po-
suit, verbi divini prædicatione,
Sacramentorum administratione,
munerumque omnium, quæ ad
Episcopum spectant, functione,
primusque fuisse dicitur, qui in
Orbe novo sacros Ordines tra-
diderit, quod ejusdem Deceffor
diem obiit extremum antequam
E
epif-

episcopalis consecrationis oleo fuisse inauguratus. Hæc inter ALEXANDER sanctæ officio suo functus, Indis juxta Hispanisque chartis anno 1525. septuagenarius è vivis excessit. Plura scripsit, quorum syllabarum textus ÆGYDIUS GONZALEZ DAVILA indicato superius loco. Videlicet

Itinerarium ad Regiones sub æquinoctiali plaga constitutas.

Epitome Conciliorum.

Summorum Pontificum acta.

Sacrorum carminum lib. 24.

Epistolarum lib. 2.

Officia varia Sanctorum.

Vitam Sancti Benedicti saphico carmine.

Volumen Orationum ad Principes Christianos pro bello contra Turcas.

De Latij & Romæ laudibus.

De Educatione nobilium puerorum librum unum.

De Officio Principis.

Vitam Catharinae Angliæ Regine.

Elogia Virorum illustrium Romanorum ab Ævea usque ad Pompeium Magnum.

De Quantitate syllabarum & carminum compositione.

Invectiva Lyrica in malam fortunam.

Monumenta Antiquitatum Romanorum.

ALEXANDRI meminere, præter citatos, Vghellus in Italia sua lacta, & ANTONIUS DE LEON ET PINELO in Epitome Bibliothecæ Orientalis, & Occidentalis, Tom. 2. editionis Madritanae novissimæ col. 580. & 781. Nicol. Ant. t. 2. p. 685.

21. FR. ALEXIUS GARCIA, Natione, ut videtur, Mexicanus & Patria, Instituto Dominicanus Provinciae S. Jacobi Mexicanensis, postquam virtutibus inclaruerat, Deoque in salute animarum curanda egregie servicarat, eximia specimen dedit patientiæ, se præ morbo vexatus, subindeque in Valetudinarium, quod à Sancto Lazaro nuncupatur, abductus, ubi tandem mortem aspexit anno 1579. prout scribit Davila noster lib. 2. cap. 92. & qui eum sequuntur NICOLAUS ANTONIUS in Appendicibus Bibliothecæ Hispanæ p. 314. Altamura ad 1593. Quetif & Echard. ad 1579. Scripsit ALEXIUS, publicavitque Typis Mexicanis.

Kalendarium perpetuum.

D. ALPHONSUS ALAVES PINELO, Natione Mexicanus & Patria, celebris Mexicani Auditorij Causidicus, in Universitate ejusdem Civitatis absolutis Humanitatis, Philosophiæ, & utriusque Juris studiis, in quibus progressus fecit insignes, Doctoris insulam redimitus, Rhetoricam professus est: alias subinde Cathedras rexit, donec Primariae Civilis juris præfectus ad tempus, apicem scholasticæ honoris assecutus in Theoria, haud sibi dissimilis in praxi, apud Judices dicturus frequentissime quaesitus à clientibus, pro ipsorum tutela, doctas, quas ita jam adjiciemus, Allegationes typis commisit, Prætoris etiam civilis Mexicæ, vices tenuit nonnunquam, Demum ut erat amœnioribus literis

teris politissimus Opusculum, soluta ligataque numeris oratione pulchrum, & hispano & latino sermone publicæ luci dedit hoc titulo:

Astrum mythologicum politicum seu Triumphalis pompa pro excipiendo Mexicano Pro-Rege D. Ludovico Henriquez de Guzman, Comite de Alva de Aliste. Mexici, apud Joannem Ruiz 1650. in quarto.

Juris autem Allegationes, cum exculas, tum Mss. aliquot vernaculo conceptas idiomate sequentibus numeris exhibemus. Sunt illæ.

Responsio apologetica adversus Anonymum pro Ecclesia Angelopolitana scriptum in causa Decimali, defensionisque juridica Ferdinandi de la Serna Valdès. Mexici in folio. Habetur Tom. 45. Collectionis D. Ludovici de Mendoza.

Allegatio pro Sancti Nicolai Michoacanensi Provinciae Ordinis Sancti Augustini in negotio cum ejusdem Familia alumno Joanne de Espinosa, &c. Mexici in folio. Extat in eadem collectione.

Appendices ad mox dictam allegationem. Mexici in folio Tom. 44. ejusdem collectionis.

Pro D. Alphonso Ortiz de Ora, Vicario Generali Diocesis Mexicanae in puncto precedentis. M. S. in folio. Stat Tom. 14. collectionis mox dictæ.

Allegatio in favorem D. Francisci de la Torre, à Thesauris S. Cruciate, in negotio de ratiocinijs. Mexici in folio. Tom. 19. Collectionis ejusdem.

Juridica propugnatio D. Antonij

de Aguinaga in re civili contra nientem D. Antonio Gabiola, S. Inquisitionis Fiscæ præfecto. Mss. in folio. Tom. 25. Collectionis ejusdem.

Pro Excmo. D. Duce Albuquerque Nova Hispania nuper Pro-Rege, absoluti muneris rationem reddente. Mexici in folio. Tom. 27. Collectionis ejusdem.

Pro retentione quarundam Litterarum Rmi. P. Generalis Ordinis Sancti Augustini, Provinciae Sancti Nicolai Michoacanensi exhibitis, Regioque Patronatu. In folio, tacitis anno & reliquis. Habetur Tom. 3. collectionis Allegat. quæ afferuntur in Bibliothecâ Universitatis Mexicæ.

Quoniam verò ea tempestate floruit, scilicet ante integrum seculum, qua non dum in Annales redigi cæperant elaborati à Professoribus Cathedralium Commentariorum, Tractatus, idque genus alia, cogimur lucubrationes pro Aulis Academicis tacitas præterire.

22. ILLMUS. D. ALPHONSUS ALBERTUS DE VELASCO, Natione Mexicanus, Mexici Nobilissimis Parentibus ortus anno 1635. emensis Latinitatis, Philosophiæ, & Jurisprudentiæ curriculum, haud sine Magistrorum plausu & Sodalium, Sacrorum Canonum Doctor in Academia Mexicana inauguratus fuit, atque pro agendis causis apud Regium Senatam admissus, Sacerdos factus, virtutibus, quas à teneris annis coluerat, impensius adductus, Ecclesiastica obire ministeria, quæ provecioribus committenda

renda sunt viris, Superiorum capite autoritate. Parochialem à Sancta Catharina Martyre nuncupatam Ecclesiam intra Mexicanam Urbem pomaria sitam, antiquitate insignem, rexit accuratissime, curavitque, pro augenda adversus Sanctam ac Sapientissimam Alexandrinam Virginem devotione, pulcher oppido Liber ut excudetur, quo de agemus, cum de Petro de la Vega, Præsbytero Mexicano, nobis sermo erit. Dein Parochum Ecclesie Cathedralis totos triginta duos annos egit vigilantissimum, parcisque pro frugali victu emolumentis sibi contentus, reliqua inter pauperes distribuebat. Ovium curam suam traditarum salutem invigilans, nullum prætermittere officium satagebat ex his, quæ animarum profectum concernunt: in primis verò catholicismum tradere & Christianam Doctrinam, cum per se, tum per alios idoneos Ministros, non modo in Parochia sua, sed in alijs etiam Templis exice procuravit. Id ut assequeretur facilius, Confraternitatem Doctrinæ Christianæ in Ecclesia Sancti Philippi Neri canonice erigendam e re sua duxit, institutaque Indulgentias Romæ sollicitavit quam plurimas, nempe, quæ ab Archiepiscopatu celebratissima aggregatis sibi Sodalitatibus ubique terrarum Apostolicis Privilegijs communicantur. Quod autem ex eis etiam habeatur, ut una semel in Diocesi quadam sic condita, cetera ab

Ordinario probata, eisdem gaudeant indultis; Albertus noster nullum non movit rudentem, ut in omnibus amplissima ditionis Mexicanæ Ecclesijs Parochialibus, quæ certæ sunt plurimæ, istiusmodi haberentur pium Cætus Archiepiscopi fretus præsidio & Litteris encyclicis, ut habemus ex Libro Foundationis Confraternitatis ejusdem, in Tabulario suo à PP. Oratorij servato. Nec absque erit Mexicici Sodalitij Doctrinæ Christianæ incrementa paucis indigitare, traductis in paginas nostras ijs quæ anno 1752. oculis usurpavimus, fuereque perspecta cunctis, jure optimo demirantibus. Nam occasione Jubilei Anni Sancti, eo, quem diximus, Mexici publicati, institutione fuere Supplicationes frequentissima & piissima à religiosis quibusque cætibus, nulla verò numerosior, aut æqualis fuit visa ei, quæ Sodales Doctrinæ Christianæ ab Oratoriana Ecclesia ad designatas pro lucrands Indulgentijs processere, tummatim ductis ab Oratorij PP. 40. ut remur, mille viris & feminis, e quibus amplius 25. mille præcedentibus octo diebus adscripti inter confratres fuere, quorum & nomina vidimus exarari exarataque, & religionem vix sine lacrymis admirati sumus, & incredibilem confluentium ad Sacramenta multitudinem communi stupore exemploque experti. Sed de his hæcenus. Ad nostrum revertentes, qui præerat tunc temporis Ecclesie Mexicanæ Illustrissimus Princeps

D. D. Franciscus de Aguiar & Seixas (à profundissima in egenos charitate, atque etiam à zelo diviniæ gloriæ, reliquisque virtutibus inter Clarissimos merito computatus) tanti ALBERTUM habebat, ut in gravioribus negotijs eundem consulere, dictisque eius obtemperaret. Ipsius operam usus est pro erigendo, juxta Sacrosancti Concilij Tridentini sanctionem, Collegio Matricis Ecclesie Seminario, cui Constitutiones præscripsit pro regimine aptissimas, ipso illas suggerente pro munere ALBERTO. Ad hæc, ut erat in jure veratissimus prudentissimusque, à S. Inquisitionis Quæstoribus Fidei pro carceratis tuendis Patronus designatus, Fidei etiam partes nunquam egit, Consultorisque munus, quod eximij est honoris, annos bene multos obivit. In procuranda V. Servi Dei Gregorij Lupezij Beatificationis causâ plurimam posuit operam, nec calamo duntaxat laboravit & diligentia, sed sumptibus etiam egit ut ædes quas eximius Vir ille incoluerat fartas tectas servaret, Fuit ite ex primis qui Mexici Congregationi Oratorij proluserunt conditâ pijsimâ S. Philippi Neri Sodalitate, cui per triennium præfuit, quamvis id temporis nondum Congregatio coaluerat juxta quæ S. Philippus dedit, probavitque Apostolica Sedes, Instituta Vallicelana, quæ tandem initio seculi hujus custodiri incæpere, Mexicanam Congregationem adinstar Romanæ ere-

ctâ confirmatâque ab Innocentio Papa Duodecimo, & eximie florente. Sanctimonialibus Carmelitis regendis præfectus, à Confessionibus alijsque Sacramentis diligentia fuit haud vulgari, totisque, uti insignis miraculo Christi Domini è Cruce pendentis Imago imbi asservata religiosissime, quam de Izmiquilpa vocant (ab Oppido in quo repente visa est innovata jam inde ab anno 1621. postquam diu cariola latuerat & temporum injurijs fœdata) magna licet tunc usque Religione ab exteris Civitatis & incolis habita, clarior multo esset, Miraculo ab Archiepiscopo Mexicano, secundum Sacrosancti Concilij Tridentini sanctionem examinato probatoque maximis documentis. Huc Opusculum collimavit scriptum à Nostro, quo de mox memoriam facimus; declaratoque tandem Miraculo à Judice, atque alio itidem ejusdem Libro apertius exposito, maxima habuit incrementa devotio, indicisque ad tempora usque nostra augetur, convenientibus quotidie precationis causâ multis & multis, atque in publicis Urbis aut Regni calamitatibus indictis supplicationibus solemnissimis. Pius ad mortem usque exercitijs, & quæ decent Sacerdotem egregie probum, ex animo deditur, præter Deum salutemque proximorum curabat nihil. Hinc meritis fugiebat honores, Sacerdotioque in Cathedrali Ecclesia, Præbendam dicimus, præ-

AL

sentatus à Rege illi se subduxit, quemadmodum non ita pridem recusaverat Metropolitana Ecclesia Manilensis episcopales infulas, in quas Regio itidem invitatus decreto fuerat. Demum meritis cummulatus, ab omniumque Ordinū hominibus, gravissimis etiam & sapientissimis, multo in pretio habitus ob conjunctas probitati vitæ insignes literas, diem clausit extremum 10. Decēbris Anno 1704. videtur P. JULIANUM GUTIERRES DAVILA in Monumentis Historici Congregationis Oratorij, parte 1. lib. 2. cap. 13. per totum, ubi ejus vitam complexus est. Meminit quoque ejus multā cum laude P. D. JOANNES ANTONIUS DE OVIEDO, in Vita V. P. Antonij Nuñez de Miranda, lib. 1. cap. 5. pag. 21. ubi hujus in Philosophia discipulos recenset insignes, quos inter Nostrum merito leges, & rursus lib. postremo, cap. 19. pag. 209. Scripsit patrio, hoc est hispano sermone, sequentia.

Miraculosa Christi Domini è Cruce pendens Imaginis, quam de Izmiquilpam nuncupant, instauratio, facti jurisque fundamentis libratæ expensa. Mexici, apud Viduam Fracisci Rodriguez Lupercio. 1688. in quarto.

Divina exaltatio Misericordiae in ejusdem Assertoris mundi Iconis per miraculum instauratio. Hoc est, *Pia et salutaria ex Historicis monumentis Sacram Imaginem concernentibus desumpta monita, multisque momentis ornata.* Mexici, Typis D. Mariæ de

AL

Benavides 1699. Mexici iterum Formis Hæredum Michaelis de Rivera. 1724. in quarto.

Apologia pro Sacrarum suspensione Indulgentiarum in Indijs etiam religiose observandā anno Romani Jubilei Sancto 1700. Mexici, Litteris D. Mariæ de Benavides, anno eodem, in quarto.

Pia animadversio et expositio arcanorum, quæ innuntur admodum gravi ac pia ceremonia, Signum vulgo dicta, prout ea videntur Ecclesia Metropolitana Mexicæ. Id est, *Sanctæ Vexillum Crucis, tempore Passionis, in Ecclesijs Cathedralibus Hispaniarum aliquibus, Indiarum forte omnibus, erigi, circumferri, explicari solitum, multis Sacrarum Litterarum, Parum ac Doctorum testimonijs elucidatum.* Mexici, ex Typographia Viduæ Bernardi Calderon. 1677. in quarto. Peregrini certè Opus argumenti, quod brevissimè attractum legitur Author testatur in erudito de divinis Mysterijs Libro à JOANNE RODRIGUEZ Hispali edito, cap. 7. §. 3. Ipse verò pro dignitate id aggressus, copiosa evolvit eruditione, à Sacris paginis Doctoribusque Ecclesiasticis opportune petita. In quem postea collimavit scopum Illmus. juxta ac doctissimus Chiapiensis Episcopus D. D. FR. FRANCISCUS NUÑEZ DE LA VEGA, Ordinis Prædicatorum, in Appendice prima ad Constitutiones Dicescelanas suas in folio editas Romæ in Officina Caietani Zenobi anno 1702. Appendix verò seorsim à Libro recula est Mexici, Typis

Ha-

AL

Hæredem Viduæ Michaelis de Rivera. 1718. in quarto.

Monita pro examinandis testibus in Causâ Mexicanâ Beatificationis et Canonizationis V. Servi Dei Gregorij Lupercij. Mexici, tacitis anno & Typographi nomine. Extat Tom. 17. Collectionis D. Ludovici de Mendoza in folio.

Alijs superfedemus minutis Opusculis, quæ in lucem emisit.

24 FR. ALPHONSUS AB ANGELIS, Mexicanus Domicilio, suminus Natione & Patria, quæ nos fugiunt, Carmelitarum Excalceatorum Instituti in Provincia Sancti Alberti Novæ Hispaniæ professor, utilissimum Americæ hujus incolis Opus scripsit, in quo, præter alia complura, de Aurifodinarum Dominis, Opificibusque, de Indorum Prætoribus, Contractibus usu in regione nostra frequentibus, alijsque similibus ad conscientiam fori spectantibus egit, totumque in quatuor partes, totidemque tomos, in octavo licet, haud exiguos mole, divisit. Eorum quartum vidimus manuscriptum optimis characteribus, indicibus, etiam rerum notabilium, ad prælum, ut videretur, paratum, quod nec pretio extorquere potuimus nec precibus à Bibliopola, penes quem erat, qui eo ac similibus oblectari proficerebat. Titulus autem libri ex Hispano in Latinum versus ita habet:

Quarta pars ultimæ Directorij Confessoriorum et Penitentium, in qua varia pertractantur ma-

AL

teria, multique deciduntur casus, qui ad Prætores, Fodinas, Regij Ararij Prefectos, Religiosorum Privilegia & Testamenta, idque genus alia concernunt. In octavo.

25 FR. ALPHONSUS AB ANUNCIATIONE, Natione Mexicanus, forte etiam Patria, ut colligere est ex his quæ Davila Padiilla de eo refert loco mox citando: Institutum Prædicatorum Ordinis amplexatus, studijs ex animo deditus, Linguae Zaapotecæ addiscendæ Superiorum jussu diligentiam posuit strenuam, in qua magnos ubi fecit progressus, Indorum instructioni totus incubuit; Concionabatur ad illos, Sacra faciebat, ministrabat Sacramenta, nullumque non exhibebat officium, ut illorum salutem confunderet propriam insimul quærens, orationi hæc inter insistentis stasis, quas sibi præfixerat, horis dum Mexici verfabatur, singulisque noctibus flagellis se macerans. Canobij præfectus multis, Superioris partes ut Religiosum decet virum, explevit. Demum cum in Oppido Etla dictum apud Goaxacenses degeret, Festumque ageret solemnissimum Christi Corporis, indictam, ut moris est, supplicatione, ad quam Indi alijsque confluerant plurimi, Sacram ipso Pyxidem in Altari, ut fit, deponente, quod in peristyllo constructum fuerat, interea dum scena quædam pia adstantium oculis auri- busque panderetur, Eucharisticum Mysterium aperiens; ecce pergula nuper ex tempore fabricata, F 2

cor-

corruit, & eum viginti supra centum homines opprimit, plures alios ferit, elidit, tum Alphonsum pessime luxatum, è vivis post duas horas eximit, cui in primis fuit curæ Christi Corpus, ut qua decet Religione in ea rerum catastrophe servaretur; sibi verò invocare in auxilium Deum & MARIAM, circumque adstantium precibus commendari. Antonius de Leon Pinelo in Epitome Bibliothecæ Orientalis, & Occidentalis column. 751. tom. 2. editionis. Madritanæ 1738. & post eum gradientes Nicolaus Antonius in Bibliothecâ Hispaniæ nova p. 8. t. 1. Parra in Memorialibus. Mss. & Altamura ad 1575. restantur reliquiste in schedulis.

Historiam Sancti Dominici Provinciae Mexicanae.

Quibus refragantur Critici Quetif & Echard in *Scriptoribus Ordinis Prædicatorum* ad annum 1575. censentes, nuper dictos omnes delusos, dum hanc Alphonso nostro Historiam consignant, quæ ad DOMINICUM AB ANUNCIATIONE attinet, similitudine agnominis eis imponente. Et quamvis accuratissimi Hispani, qui Bibliothecam Pinelianam multis locupletiore accessibus Matriri dederunt 1738. his non acquiescant; ut quod verum nobis videtur ingenuè fateamur, rem acutè tetigisse Gallos nuper memoratos existimamus. Qui enim credi potest, ut DAVILA Alphonso vitam nostri expresse describens, ne

verbum quidem hujus Historiæ fecerit, cum alias Scriptores Familiæ suæ Mexicanæ recensent omnes, ut credere est de Authore diligentissimo? Ad hæc fortius, nisi fallimur, argumentum est nobis, quòd in præmio Historiæ suæ Alumnos nominet Provinciæ, qui scribendi ejusdem historiæ jam inde ab initio manus admoverant; ANDREAM DE MOGUER, VINGENTIUM DE LAS CASAS, DOMINICUM AB ANUNCIATIONE, & qui hunc fecit latinum THOMAM CASTELLAR; de ALPHONSO verò nostro altum illi fuerit silentium, quod fecisset nunquam, si & hunc spartam ipsam aliquando adornasse novisset. Silet pariter qui memoriam habet Alphonso M. FRANCISCUS DE BURGOA Dominicanus, in secundo tomo, partis secundæ Historiæ Geographicæ, seu Provinciæ Goaxacensis Ordinis Prædicatorum, cap. 40. fol. 200.

26 P. ALPHONSUS DE ARRILLAGA, Natione Mexicanus, Patria Goathemalensis, sanguine clarus, Societati Jesu nomen dedit, in qua solemnè quatuor votorum nuncupatione se Deo religavit. Grammaticam docuit & Rhetoricam Mexici in Sanctorum Apollolorum Petri & Pauli Collegio Maximo, in quo etiam tradidit Philosophiam multis, qui Republicam postmodum illustrarunt discipulis. Quòd verò litteris bene cultis cultiores adjunxisset virtutes, prudentiæque emineret & mansuetudine singulari, Tyronum præ-

feris, & ad mores Mss. quæ vel perire, vel adhuc nos latent.

Laudat Alphonsum nostrum P. JULIANUS GUTIERRES DAVILA in *Monumentis Historicis Congregationis Oratorij Mexicanae*, p. 3. n. marginali 516.

27 FR. ALPHONSUS DE AVILA, Natione Mexicanus, Mexici ortus, fratrem habuit nomine Joannem in Hispaniæ genitum, ut cum de eo sermo erit, dicemus. Institutum uterque Seraphici Patris Sancti Francisci suscepit in S. Evangelij Provinciâ Mexicanâ. Noster Prædicatoris Generalis munus explevit, Emeritosque inter jure fuit numeratus. Præfuit varijs Familiæ Domicilijs, & è plurimis, quas reliquit in schedis, concionibus, aliquas publicè factas juris habemus Hispano conceptas sermone, quarum altera

De Sanctissimâ Deiparente sub titulo del Pilar, prodijt Mexici, Formis Francisci Rodriguez Lupercio 1679. in quarto.

Alter *De ejusdem Sanctissimæ Virginis MARIÆ Transfixione*. Anglopoli, Typis Didaci Fernandez de Leon 1692. in quarto.

Alter *In honorem Immaculæ Conceptionis Virginis*. Mexici 1692. Litteris...

Meminerunt Alphonso tum Betancurt in *Menologio Franciscano* p. 143. n. 43. tum Fr. Joanne à Sancto Antonio in Bibliothecâ Franciscana tom. 1. p. 39.

28 D. ALPHONSUS DE AZVEDO ET CARBAJAL, Natione G

præfectus institutioni, quod primarijs demandari solet officium viris, Collegium rexit de Tepozotlan dictum. Ubi hæc aliæque exactissime obijisset munera à Superioribus sibi commissa, à Congregatione Provinciali Mexicæ Primus Procurator Romam delegatur, quo demum functus industrie munere, Patriam revertitur, Præpositusque Provincialis ab admodum Reverendo Societatis Generali P. destinatus, numeris omnibus absolutum Præfulem egit. Pro Instituti sui ratione ministris dedit sanctis, & sibi magnarum segetem virtutum paravit, & Familiæ clarissimæ decus multum adjecit, & Proximorum bono consuluit, donec plenus dierum, in pace, quam perpetuò servaverat homo mitissimus, quiete. Scripsit dum Rhetoricam profitebatur, alia inter, quæ non extant,

Poeticam Concertationem in recens nati Pueri Jesu plausum & laudem, sub Aesculapij Symbolo. Anno 1676:

Pro ut habetur in Libris manuscriptorum destinatis ejusdem argumenti operibus multis in Bibliothecâ Collegij Maximi jam dicti. Præterea scripsit suisque auditoribus è suggestu dictavit

Philosophiæ Cursum: Cujus ubi sint exemplaria necimus, id scientes, totidem illa fuisse, quot discipuli, qui à Magistro calamis exceperunt.

Conciones item multas, & de San-

Mexicanus, Patriam in Michoacanensi fortitus Provincia, gradumque Bachalaureatus tum in Philosophia, tum etiam in Sacra Theologia in Mexicana Universitate; typis dedit, quam è suggestu recitaverat.

Orationem in funere Elisabethæ Borboniæ, Hispaniarum Regina, habitam in Alma Vallisolerana Cathedrali Ecclesia. Mexici, apud Joannem Ruiz 1645. in quarto.

29 M. FR. ALPHONSUS DE LA BARRERA, Natione Mexicanus, Clarissimis stirpe genitoribus, ære locupletibus, Mexici natus est. In Sacro Prædicatorum Ordine solemni professus ritu, quas optime didicerat, è Cathedra tradidit Religiosis Alumnis, Philosophiam atque Theologiam, Magisterij sub inde gradum meritò adeptus. In Regia Universitate Mexicæ Doctoralem Theosophiæ lauream non sine Academicorum laude promeruit, ejusdemque Rector omnibus in ipsum suffragijs abeuntibus renunciatus fuit 10. Novembris 1665. Nec prætereundum quantifit habitus, quòd in hisce Comitij Academicis prælatus etiam fuerit eximio cæteroquin Mexicano, & omni quidem laude maiore, FR. ANTONIO DE MONRROY, postmodum totius Prædicatorum Ordinis Generali Magistro, Archiepiscopoque Compostellano, qui secundo post Alphonsum loco Electoribus fuerat datus, ut caput sibi Senatuique suo ex illis unum calculis destinarent. Magistratu

perfunctus, egregie benemeritus de Academia, multis alijs auctoria honoribus, demandata sibi negotia industrie peregit. A germana sorore Elisabetha ultima executor voluntatis supremis tabulis destinatus unà cù fratre, viro etiam doctissimo, HIERONYMO DE LA BARRERA, Theologiæ Magistro, Ordinis Beatissimæ Virginis de Mercede, commissum sibi officium implevit strenuè. Fœmina illa fuerat multis insignis dotibus, in primisque virtute præclara, junctâ conjungio viro æque nobili ac pio SIMONI DE HARO, Cœnobium cù ipso unà condiderat verè amplissimum, & quòd Mexicana inter omnia primatum tenet conceptæ sine labe Deigenitricis nomine insigne, quam ardentissime deperibat: Ut verò haud segniter ferebatur in civem suum BEATUM PHILIPPUM A JESU, Martyrij corona illustrem, strictioris Observantiæ Seraphici Ordinis professorem, Mexicanæque Urbis Apostolica Authoritate Patronum; huic Monasterium voluit esse devorum, quod in proprijs ædibus, ære præterea suo, fabricari constituit, Capuccinisque Virginitus tradi. His Alphonfus intentus, advectas ex Hispania anno 1665. ut exciperet, in Portum Vera Crucis iter instituit, comitem se illis præbuit, & constitutas Mexici operâ, consilio, omnibusque juvat officijs, curas suas & cogitationes operi impendens pijsimo, Cœnobioque construendo, quod

&

& Patriæ & Regno, in quo deinceps Institutum istiusmodi propagatum fuit ac diffusum, decori esset eximio, opimosque sanctitatis fructus daturum, ut subinde egregie de publico meritis fuerit Noster. Apud S. Inquisitionis Tribunal Ordinarij Judicis pro Jucatanensi Episcopo munere ornatus, inter Censores etiam, qui Theologi probatissimi sunt, adscriptus, Fidei Quæstoribus cum primis acceptus, utriusque officij partes explevit. Integerrimo itidem Senatu eodem justa solemnissime persolvente Magno Hispaniarum Regi Philippo IV. jussu dicere è suggestu paruit, deditque

Concionem funebrem,

quæ impressa habetur Mexici in Typographiâ, quâ pro secretioribus schedulis id temporis utebatur Inquisitio Mexicæ, Joannis Ruiz anno 1667. in quarto, cù alijs ejusdem funebris apparatus opusculis.

30 Graviora Alphonfi monumenta Theologica & Philosophica temporum injuria periire, nisi latent in scrinijs vel tabularijs nobis ignotis. Laudat ipsum Illustrissimus Præful Mexicanus D. D. MATHEUS ZAGADE BUGUIERO in Litteris ad Cardinalem de Aragon datis, quas unà cum Monumentis alijs Cœnobij Capuccinarum legimus in Libro erectionis ejusdem apud ipsas de more servato. Meminit item Nostri Plaza in Chronicis Universitatis lib. 5. n. 90. Itemque P. Fr. Ignatius de la Peña, Franciscanus, in Thro-

monio

no Mexicano part. 1. cap. 2. pag. 7. & cap. 10. pag. 37.

31 ILLMUS. D. F. ALPHONSUS DE BENAVIDES, Natione Mexicanus, an Hispanus, scire adhuc non potuimus, S. Francisci Regulam in Provincia Sancti Evangelij sequutus, varijsque distentus officijs, Custos, ut dicitur, in Novam Mexicum destinatus, Regionem illam à veteri Mexico, Primaria America Septentrionalis Urbe, quadringentas non minus leucas distantem invisit. Superior ut erat exactus, cùm Religiosis viris in Colonijs dispersis, Indorumque conversionem procurantibus, ipsis tum etiam, & paganis, & cathecumenis, & christianis invigilabat. Crescebat id temporis res christiana adventantibus Barbaris alijs, Xumanis dictis, quas multæ brevi Nationes sunt imitata, Magistros petentibus, qui ipsos Legem Christi docerent, sacroque lavacro recrearent: Quòd scilicet honestissimam se vidisse audisseque Virginem affirmarent, eadem indutam veste, qua illi ipsi utebantur Religiosi quibus cùm loquebantur, hortantem monentemque ita agere, si felicitati consulere sibi perpetuè vellent. Porro missis illuc à Superiori Religiosis, ut deprecatores avebant, è voto successisse gratulati sunt per brevi & sibi & Indis, quorum plurimos christianis rudimentis instructos salutaribus Baptismi aquis ablucunt, alios autem, corpore languidos, facto Crucis signo, cœlestissimo pharmaco, infirmi-

G 2

tati-